

som sagt, vel skal vide paa et senere Stadium at anvende de nødvendige Midler til, dersom det skulde gjøres fornødent, at fremtvinge Opsyldelsen af den stillede Betingelse.

Krieger: Jeg kan dog ikke Andet end fastholde den Anstuelse, som jeg før udtalte. Det forekommer mig unægteligt, at den ærede Finantsminister ikke havde havt tilstrækkelig Tjpe til at give sit Samtykke til Gjenoptagelsen i nærværende Lovforslag af en Bestemmelse, der ganske svarer til den i Loven af 10de Marts 1861 § 5, dersom det virkelig forholdt sig saa, at § 5 i den nævnte Lov ikke kunde gennemføres. Det kan dog umuligt være rigtigt saaledes at foreslaae en Bestemmelse, om hvilken man selv mener, at den ikke egner sig til at gennemføres. Det vil den ærede Finantsminister dog erkjende, at det aldeles ikke er nogen tilstrækkelig Grund, at Indenrigsministeren ikke troer at kunne gennemføre den. Svaret er jo i saa Fald ganske simpelt det, at, saalænge denne Anstuelse ikke forandres, kan Finantministeren heller ikke samtykke i, at man gaaer videre frem paa den samme Vej. Det synes at være det allerimpleste, ligefremteste Svar. Loven af 10de Marts 1861 § 5 indeholder ikke en vilkaarlig Bestemmelse, der efter Behag kan opfylbes eller ikke, men en bestemt Lovforstrift, hvis Opsyldelse er en Pligt, baade for Regjeringen og Rigsdagen; men, naar dette er saa, vil det dog let sees, at man ikke atter kan bringe det samme Forslag frem med den Tanke, at denne Forpligtelse dog ikke skal kunne opfylbes. Jeg mener altsaa, at det i denne Henseende ikke kommer an paa en Ministers Mening. Der er opstillet en Forpligtelse, der skal opfylbes, og, naar der saa er Spørgsmaal om at gaae videre ad samme Vej, saa mener jeg rigtignok, at det ligger overmaade nær for Finantsministeren at sige: Vi maae have det paa det Rene, at den Bestemmelse, der nu atter skal gjentages, ikke kommer til at staae som et dødt Bogstav, og, hvis det ikke bringes paa det Rene, kan jeg ikke give mit Minde til, at noget nyt Jernbaneforslag af den Art som de her foreliggende gennemføres. Dette med Hensyn til Lovforlaget, som det er fremkommet fra Regjeringen,

altsaa i dets første Skikkelse. — Hvad nu den Form angaaer, som jeg har givet mit Forslag ligeoverfor det i Folkethinget omændrede Lovforslag, da har jeg valgt dets Form netop i Henhold til Finantsministerens egne tidligere af mig ansførte Udtalelser. Jeg minder atter om, at den høitærede Finantsminister, efterat han ved denne Sags første Behandling i Begyndelsen havde sagt, at han forbrede, at et Lovforslag om Expropriationssummernes Tilbagebetaling kom frem, selv senere i Slutningen af sit da holdte Foredrag, forklarede disse Ords naturlige Mening derhen, at et saadant Lovforslags Forelæggelse ikke gjorde Sagen klar, men at Pengene skulde staffles tilveie. — Hvad Enkeltighederne i mit Forslag angaaer, da veed den ærede Minister, at jeg har været og er aldeles villig til at forme Forslaget saaledes, at det kunde blive saa lidt ubehageligt, som jeg før sagde, for den ærede Indenrigsminister og saa velbehageligt for den ærede Finantsminister som muligt. Jeg har, som den ærede Minister veed, været aldeles villig til at stille de to Serier ad, og til kun at knytte Forslaget om Gjennemførelsen af Godtgjorelses-Loven til den anden Serie; men den ærede Minister veed ogsaa godt, hvorfor jeg ikke ved denne Forhandling har stillet mit Forslag saaledes. Som det er stillet, har jeg heller ikke lagt nogen afgjørende Vægt just paa den 1ste April 1869; men jeg troede, og jeg troer endnu, at jeg ved handlede consequent og i Overensstemmelse med den hele Tankegang, hvorefter Sagen var bleven forsvaret, thi her mødte netop Pilebunditheorien, Betænkkeligheden ved at adstille de to Serier, idet man frygter for, at de Støtter, som man gennem Forsvaret har havt fra den anden Serie, skulde blive noget vælende, dersom den anden Serie blev stillet under andre Vilkaar end den første Serie. Der har fra min Side naturligviis Intet været til Hinder for at sætte f. Ex. den 1ste April 1870, men jeg troer sandt at sige ikke, at der vilde vindes Noget ved at stille Terminen senere; thi skulde Expropriationsgodtgjorelsesloven ikke kunne gennemføres inden den 1ste April 1869, saa frygter jeg for, at Udsigten til dens Gjennemførelse og med det Samme til den hele Jernbanesags Gjennemførelse netop vil blive overmaade svækket.